

щото, бидейки храбри юнаци, тѣ тжгували да се впуснатъ по морето, да търсятъ други земи и да вършатъ чудни подвизи, които ще имъ печелятъ почести и слава.

Рицаритѣ се готвятъ да отплуватъ.

Най-сетнѣ дошълъ многоочаквания день и Мелдунъ имъ заповѣдалъ да бждатъ готови за сутринята. Новината зарадвала сърдцата на рицаритѣ и тѣ се блѣскали единъ другъ отъ радостъ. „Да вървимъ“, викали тѣ. „Да намѣ-

римъ тирантъ, който е убилъ бащата на нашия любимъ прѣдводителъ. Да се не връщаме, докато го не видимъ мъртавъ“.

Тѣй тѣ се радвали и пѣли докато изминалъ деньтъ и дошла нощта. Но скоро тъмнината отстѣпила на зората, зората на слънцето и тѣй дошълъ уречения день. Изпълнени отъ щастлива радостъ, рицаритѣ се събудили отъ своята дрѣмка и бързо се отправили къмъ кораба, който щѣлъ да ги отнесе прѣзъ вълнитѣ на острова, гдѣто живѣлъ човѣкътъ, когото тѣ търсили.

Било ясно утро. Тѣ малко мислили, какви чудни приключения има да прѣкаратъ и въ

какви омагьосани земи ще изпаднатъ, докато видятъ пакъ домоветѣ си. Всичко имъ се струвало тѣй лесно. Тѣ знаели пжтя за острова. Тѣ знаели че тамъ ще намѣрятъ управителя. Тѣ били увѣрени, че скоро пакъ ще се върнатъ, носейки мъртвото му тѣло като трофей. А да би знали! Тѣхниятъ пжтъ не ще бжде нито тѣй лесенъ, както тѣ си въображаваха, нито ще да свърши тѣй, както тѣ страстно желаеха.

Но тѣ нищо не знаели. Корабътъ заплавалъ бързо по вълнитѣ. Бѣлитѣ му платна се развѣвали отъ вѣтъра и блѣщѣли на слънцето. Рицаритѣ седѣли на борта и пиели и разказвали приказки за славни подвизи, докато у всѣки се разпалило желание да направи нѣщо много по-славно.

По тоя начинъ врѣмето минавало бързо и тѣ скоро съгледали острова. „Земя! земя!“ извикали тѣ, и се струпали да гледатъ очертаанията на земята, която се заоблѣзвала далече въ мъгливия хоризонтъ.

„Ура!“ викали тѣ и сочели земята. „Ура! Ето островътъ! Земята на човѣка, когото търсимъ!“

Първото имъ приключение.

Все напрѣдъ и напрѣдъ корабътъ се носѣлъ по тъмно-синитѣ води и оставялъ широка пѣнлива слѣда слѣдъ себе си. Все напрѣдъ — напрѣдъ се носѣлъ той, докато островътъ цѣлъ се показалъ.

„Тамъ! тамъ!“ извикалъ единъ отъ борцитѣ разпалено, като показвалъ съ треперяща ръка къмъ гония брѣгъ, който се виждалъ прѣдъ тѣхъ.

„Тамъ ли? Що има тамъ?“ питали другаритѣ му И като устремили погледитѣ си къмъ посоката, гдѣто показвалъ той, тѣ видѣли сжщото, каквото виждалъ и той. И като видѣли, тѣ се смѣлчали. Защото тамъ, право прѣдъ тѣхъ на брѣга, тѣ видѣли сжщия човѣкъ, когото бие трѣгнали да търсятъ — убиецътъ на Мелдуновия баща.

Но, докато тѣ се взирали мълчеливо, случило се нѣщо много чудно. Внезапно вѣтрътъ измѣнилъ посоката си, и прѣди пжтницитѣ да разбератъ, какво се е случило, корабътъ имъ билъ отнесенъ далече отъ острова, на който тѣ искали да излѣзатъ. Тѣ били от-